

LBRIS

We know
books

BLAKE CROUCH

REVENIRE

LBRIS

We know
books

CARTEA ÎNTÂI

Timpul este doar realizarea amintirii...

VLADIMIR NABOKOV

BARRY

2 noiembrie 2018

Barry Sutton oprește mașina pe banda de incendiu de lângă intrarea principală a clădirii Poe Building, un turn Art-Deco de un alb strălucitor, iluminat de reflectoarele sale exterioare. Coboară din automobilul Crown Vic, traversează în grabă trotuarul și intră în hol prin ușa rotativă.

Paznicul de noapte stă lângă lifțuri, ținând unul deschis în timp ce Barry se grăbește spre el în ecoul pantofilor săi pe podeaua de marmură.

- Ce etaj? întrebă Barry când intră în cabina de lift.

- Patruzeci și unu. Când ajungeți acolo, o luați la dreapta și continuați pe hol până în capăt.

- Imediat vor ajunge mai mulți polițiști aici. Spune-le că aș vrea să stea deoparte până când dau eu semnalul.

Liftul urcă iute, în contrast cu vârsta clădirii, iar după câteva secunde, lui Barry i se înfundă urechile. Când, în cele din urmă, se deschid ușile, pornește pe hol și trece pe lângă un indicator pentru o firmă de avocatură. Din loc în loc se vede câte o lumină, dar etajul este în mare parte întunecat. Aleargă pe covor, trece de birouri cufundate în liniște, o sală de conferințe, o sală de relaxare, o bibliotecă... Holul dă în sfârșit într-o zonă de recepție, care este cuplată cu cel mai mare birou.

În lumina slabă, toate detaliile se văd în nuanțe de gri. Un birou mare de mahon, îngropat sub dosare și documente. O masă rotundă acoperită de caiete și câni de cafea rece, cu miros amar. Un bar plin cu sticle de scotch care par scumpe. Un acvariu luminos care zumzăie în partea îndepărtată a camerei și care conține un mic rechin și câțiva pești tropicali.

Pe măsură ce Barry se apropie de ușile franțuzești, își închide telefonul și își scoate pantofii. Apucă mânerul, deschide ușor ușa și se strecoară pe terasă.

Zgârie-norii din jur, din Upper West Side, par mistici în norii lor luminoși de ceață. Zgomotul orașului este puternic și omniprezent – claxoanele ricoșează între clădiri și ambulanțe îndepărtate gonesc spre o altă tragedie. Vârful Poe Building se află la mai puțin de 15 metri distanță – o coroană de zidărie gotică din sticlă și oțel.

Femeia stă la aproape cinci metri distanță, lângă un gargui erodat, cu spatele la Barry și cu picioarele atârându-i peste margine.

El se apropie mai mult, umezeala dalelor pătrunzându-i prin șosete. Dacă poate să se apropie suficient de mult fără să fie observat, o va trage de pe margine înainte ca ea să își dea seama ce...

– Îți miros apa de colonie, spuse ea fără să privească înapoi.

El se oprește.

Ea se întoarce și se uită la el și spune:

– Încă un pas și am sărit.

E greu să-și dea seama în lumina ambientală, dar pare să aibă în jur de patruzeci de ani. Poartă un sacou închis la culoare și o fustă asortată și trebuie să fi stat aici o vreme, pentru că are părul deja aplătat de la ceață.

– Cine ești? întrebă ea.

– Barry Sutton. Sunt detectiv la Divizia centrală de furturi de la NYPD.

– Au trimis pe cineva de la furturi...?

– S-a întâmplat să fiu cel mai aproape. Cum te numești?

– Ann Voss Peters.

– Pot să-ți spun Ann?

– Sigur.

– E cineva pe care pot să sun pentru tine?

Ea clatină din cap.

– O să pășesc aici ca să nu mai trebuiască să îți strâmbi gâtul ca să te uiți la mine.

Barry se îndepărtează de ea, ajungând într-un unghi care îl aduce și mai aproape de parapet, la doi metri față de locul în care stă ea. Privește o dată peste margine, iar măruntaiele i se strâng.

– Bun, hai să auzim! spune ea.

– Pardon?

– Nu ești aici ca să mă convingi să mă dau jos? Încearcă s-o faci cât poți de convingător.

Se decisese ce va spune în timp ce urcase cu liftul, amintindu-și instructajul pentru cazurile de suicid. Dar acum, pe moment, se simte mai puțin încrezător. Singurul lucru de care este sigur este că îi îngheață picioarele.

– Știi că acum totul ți se pare lipsit de speranță, dar este doar un moment, iar momentele trec.

Ann privește direct spre latura clădirii, la 120 de metri în jos, spre stradă, cu palmele lipite de piatra tocită de zeci de ani de ploii acide. Tot ce ar trebui să facă ar fi să se împingă în afară. El bănuiește că ea parcurge pașii în minte, ajungând încet la gândul de a o face. Trece însă de cea ultimă presiune.

Observă că ea tremură.

– Pot să-ți dau haina mea? o întreabă el.

– Sunt destul de sigură că nu vrei să te apropii mai mult, detectiv.

– De ce?

– Am SAF.

Barry rezistă impulsului de a o lua la fugă. Sigur că auzise de sindromul amintirilor false, dar nu cunoscuse și nici nu întâlnise pe

cineva cu această afecțiune. Niciodată nu respirase același aer cu o asemenea persoană.

Nu este sigur dacă ar trebui să încerce s-o apuce acum. Nici nu vrea să fie atât de aproape. Nu, la naiba cu asta! Dacă se mișcă pentru a sări, va încerca să o salveze, iar dacă se va infecta cu SAF în timpul ăsta, asta e. E un risc pe care ți-l asumi când devii polițist.

– De cât timp îl ai? o întreabă el.

– Într-o dimineață, cam cu o lună în urmă, în loc de casa mea din Middlebury, Vermont, m-am trezit brusc într-un apartament de aici, din oraș, cu o durere ascuțită de cap și o sângerare teribilă din nas. La început nu aveam habar unde sunt. Apoi mi-am amintit... și această viață. Aici și acum, sunt singură, sunt bancher de investiții, trăiesc cu numele meu de fată. Dar am... Acum se pregătește vizibil ca să facă față emoțiilor. ...Amintiri despre cealaltă viață a mea din Vermont. Eram mama unui băiat de nouă ani pe nume Sam. Aveam o afacere ce implica amenajări peisagistice cu soțul meu, Joe Behrman. Eram Ann Behrman. Eram la fel de fericiți pe cât are oricine dreptul să fie.

– Cum e? întreabă Barry, mai făcând pe furiș un pas spre ea.

– Cum e... ce?

– Amintirile false despre viața din Vermont.

– Nu-mi amintesc doar nunta. Îmi amintesc cum ne-am certat din cauza modelului de tort. Îmi amintesc cele mai mici detalii despre casa noastră. Pe fiul nostru. Fiecare moment al nașterii lui. Râsul lui. Semnul din naștere de pe obrazul stâng. Prima zi de școală și cum nu a vrut să îl las singur acolo. Dar când încerc să mi-l imaginez pe Sam, este totul în alb și negru. Nu are culoare în ochi. Îmi spun că erau albaștri. Văd doar negru.

Toate amintirile mele din viața aceea sunt în nuanțe de gri, ca în cadrele din filmele noir. Par reale, dar sunt amintiri bântuite, fantomatice. Izbucnește în plâns, apoi continuă: Toată lumea crede că SAF înseamnă doar amintiri false cu momentele importante din viață,

dar cel mai tare dor cele mici. Nu mi-l amintesc doar pe soțul meu. Îmi amintesc mirosul respirației lui dimineața, când se întorcea cu fața spre mine în pat. Cum de fiecare dată când se trezea înaintea mea să se spele pe dinți, știam că se va întoarce înapoi în pat și că va încerca să facem sex. Lucrurile astea mă omoară. Detaliile cele mai mici și perfecte care mă fac să știu că s-a întâmplat cu adevărat.

– Dar viața asta? întreabă Barry. Nu merită nimic pentru tine?

– Mulți oameni fac SAF și preferă amintirile actuale celor false, dar din viața asta nu îmi doresc nimic. Am încercat timp de patru săptămâni lungi. Nu mă mai pot preface.

Lacrimile lasă urme și îi întind conturul de ochi.

– Fiul meu nu a existat niciodată. Înțelegi asta? Este doar o eroare frumoasă în creierul meu.

Barry se aventurează să mai facă un pas spre ea, dar de data asta îl prinde.

– Nu te apropia mai mult.

– Nu ești singură.

– Sunt al dracului de singură.

– Te știu doar de câteva minute și voi fi devastat dacă faci asta.

Gândește-te la oamenii din viața ta care te iubesc! Gândește-te cum s-ar simți ei!

– L-am găsit pe Joe, spune Ann.

– Cine?

– Soțul meu. Locuia într-o vilă din Long Island. S-a purtat ca și cum nu mă recunoștea, dar știu că nu e adevărat. Avea o cu totul altă viață. Era căsătorit – nu știu cu cine. Nu știu dacă avea copii. Se purta de parcă eu eram nebună.

– Îmi pare rău, Ann.

– Doare așa de tare...

– Uite, am fost în locul tău. Am vrut să termin cu toate. Iar acum stau aici și îți spun că mă bucur că nu am făcut-o. Mă bucur că am

avut puterea să trec peste asta. Acest punct jos nu este cartea vieții tale. Este doar un capitol.

- Tu ce ai pățit?

- Mi-am pierdut fiica. Viața mi-a rupt inima în două.

Ann privește orizontul incandescent.

- Ai fotografii cu ea? Încă vorbești cu oamenii despre ea?

- Da.

- Deci a existat.

El încuviințează.

- Înțelegi că... fiul meu a fost pur și simplu șters?

La asta pur și simplu nu are ce să spună.

Ann privește din nou în jos, spre picioare. Își dă jos unul dintre pantofii cu toc și privește cum cade.

Apoi îl aruncă pe al doilea în gol.

- Ann, te rog!

- În fosta mea viață, viața mea falsă, Franny, prima soție a lui Joe, s-a aruncat de pe clădirea asta - chiar de pe marginea de aici, de fapt. Avea depresie clinică. Știu că el s-a învinovățit pentru asta. Înainte să plec de la casa lui din Long Island, i-am spus lui Joe că voi sări de pe Poe Building în seara asta, la fel ca Franny. Pare un gest prostesc și disperat, dar am sperat că va apărea aici în seara asta și că mă va salva. Așa cum nu a reușit să o facă în cazul ei. La început am crezut că este el, dar nu purta niciodată apă de colonie.

Ea zâmbeste melancolic, apoi adaugă:

- Mi-e sete.

Barry privește spre ușile franțuzești și spre biroul întunecat și vede doi polițiști de patrulă stând pregătiți lângă biroul de recepție. Privește din nou spre Ann.

- Atunci de ce nu te dai jos de acolo ca să mergem împreună înăuntru, să îți aduc un pahar cu apă?

- Vrei să mi-l aduci aici?

- Nu pot să te las.

Acum mâinile îi tremură și brusc el zărește o fărâmă de hotărâre în ochii ei.

Se uită la Barry.

- Nu este vina ta, spune ea. Oricum avea să se termine astfel.

- Ann, nu...

Și, cu o grație lejeră, se aruncă de pe margine.